

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET
☒: 1055 Budapest, Széchenyi rakpart 19.
☎: 1/441-6501 ☎: 06-1/441-6502
✉: titkarsag@repate.hu
🌐: www.repate.hu

Ügyszám: FRP/130-1/2016/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

141/2016. számú (IX. 15.)

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) panaszos¹ nevében meghatalmazott képviselője, által 2016. április 21-én előterjesztett **panasza** alapján indult eljárásban a 2016. szeptember 15-én – dr. Wildner Domonkos testületi tag távollétében – megtartott zárt ülésén született állásfoglalását

megküldi a Terrorelhárítási Központ főigazgatójának.

A Testület megállapítása szerint a vizsgált ügyben **alapjogot súlyosan sértő intézkedésre került sor.**

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszos édesapja, mint a panaszos meghatalmazott képviselője 2016. április 21-én, postai úton terjesztette elő panaszbeadványát, a panaszossal szemben 2016. április 5-én foganatosított rendőri intézkedéssel szemben.

I.

1) A meghatalmazott képviselő a panaszbeadványban előadta, hogy a [...] bü számú ügyben eljáró * Kerületi Rendőrkapitányság állományában eljáró rendőrök 2016. április 5-ei eljárásával szemben kíván panaszt előterjeszteni, fia (panaszos) nevében. A rendőrök a [...] szám alatti eljárásuk folyamán a szolgálati szabályzatot több ponton megsértették.

A rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (továbbiakban: Rtv.) VI. Fejezet, 48. § a) – d) pontok előírását megszegve pórázal ellátott bilincselést végeztek. A meghatalmazott képviselő figyelmeztette őket, hogy a bilincs használata indokolatlan, a megbilincselte panaszos az intézkedésük során együttműködően viselkedett, szökési kísérlet lehetősége a

¹ Az Rtv. 93/A. §. (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük

helyszín adottságai miatt kizárt volt és ezzel a tetteikkel megalázóan viselkedtek, az erejüket fitogtatva. A képviselőre flegmán válaszolva förmedtek rá, hogy talán jogász-e, hogy kifogásolja az eljárásukat. Megfenyegették őt és megfélemlítették, hogy ne kifogásoljon semmit az eljárásukban, mert őt is megbilincselik. A panaszost úgy tartották bilincsbe verve fogva a helyszínen feltűnően, hogy látható legyen az arra közlekedő lakosság számára, telefonálni nem engedték, nem értesíthette az ügyvédjét. A rendőri intézkedés annyira súlyos volt, hogy 2016. április 15-én a postás, aki a kézbesítéseket végzi a környékükön, közölte a meghatalmazott képviselővel, hogy az a hír járja a lakosság körében, hogy két hullát talált náluk a rendőrség.

A Büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (továbbiakban: Be.) 149. § (4) és (5) bekezdések előírásait nem tartották be, gátlástalanul feltúrták az egész lakásukat, vittek mindent, ami mozdítható volt, rengeteg olyan vagyontárgyat is, amely az általuk közölt nagy értékű család, okirat hamisítás vádpontához egyáltalán nem köthető és bizonyítékul nem szolgál. A meghatalmazott képviselő tiltakozása ellenére a saját tulajdonában álló, kizárólagos vagyontárgyait is lefoglalták, nem kérdezték meg arról, hogy a felhozott vádakra vonatkozóan tartalmazznak-e terhelő bizonyítékokat és ha tudomása van erről, akkor önként adja elő a számukra. A képviselő kizártnak tartja, hogy az összes multimédiás VHS kazettát, magnókazettát és optikai lemezt bizonyítékként az ügyben felhasználnák. A személyiségi jogait súlyosan megsértették ezek elkobzásával, mivel családi felvételeket is tartalmazznak ezek az adathordozók. A fényképezőgépét is elvitték, amivel végképp nem lehet olyan cselekményt elkövetni, amely végett a házkutatást végezték. Az összes holmit zsákba rakták, a megvádolt panaszos és a tanúk jelenlétében azokat a helyszínen hatóságilag nem zárták le, igazolni nem tudják azt, hogy azokba a zsákokba mit helyeztek el. Erre vonatkozóan a 17/2003. PM-IM rendelet 81. §-a rendelkezik, amit nem tartottak be. A jegyzőkönyvet számára nem mutatták meg, tanúként sem kérték fel rá, hogy azt aláírja, holott jelen volt az eljárásuk idején és erre vonatkozóan is kifogással élt. A Be. értelmében a házkutatást elrendelő határozatban meg kell jelölni azokat a dolgokat, amelyek bizonyítási eszközök lehetnek, illetve a kényszerintézkedéssel érintett személyt fel kell szólítani a házkutatás megkezdésekor, hogy a keresett bizonyítékot adja át. A házkutatás elrendelésekor a megalapozott gyanú keretein belül a lehető legpontosabban meg kell határozni, hogy mit keres a nyomozó hatóság; és ezzel összhangban a lefoglalás foganatosításakor kell felszólítani a házkutatással érintett személyt. A szabály célja az állami önkény kizárása az állam büntető hatalmának érvényesítési folyamatából: azaz a magánszférát korlátozó házkutatásra csak szükséges mértékben kerüljön sor. Könnyűszerrel eleget tehetett volna a nyomozó hatóság az alkotmányos jogok védelmének, ha nem a „viszünk, amit látunk” mentalitással végzi a házkutatást és a lefoglalást, mivel a megvádolt panaszos együttműködött velük.

A házkutatást előzetes nyomozás, tanúmeghallgatások nem előzték meg, csupán az ügyben olyan személy vallomását vették alapul, aki ellen a felsorolt vádokban több helyen nyomozás folyik. Ezeket a nyomozásokat az alábbi felsorolásban részletezi a meghatalmazott képviselő.

F. A. vádló, az általa megvádolt személyeknek barátja és üzlettársa volt, nagy értékben megkárosította, meglopta üzlettársait és azok családtagjait, ellene 2013-tól napjainkig, több rendőrkapitányságon büntetőeljárás folyik. (A panaszos meghatalmazott képviselője tételesen felsorolta ezen eljárásokat, de azokat a Testület nem ismerteti a nyomozati érdekre tekintettel és mert azok a panasz eljárás lefolytatása szempontjából irrelevánsnak minősülnek.)

A meghatalmazott képviselő számára meglepően furcsa, hogy a rendőrség a bizonyítási eljárás, tanúkihallgatások és szakértői vélemény nélkül egy olyan személy vádjai alapján rendeli el a házkutatást, akinek a szavahihetősége megkérdőjelezhető. Az ügy 2014 óta folyik, érdemben előrelépés nem történt, a vádló az eljárás alatt a megvádolt személyek felé az adósságát, a nagyobb értékre elkövetett lopását és csalását elismerte. A megvádolt két személy méltányos volt vele szemben, hogy végrehajtási szakaszban lévő adósságát (havi minimális 35. 000 Forint + 35. 000 Ft) törlesztő részletekben megfizeti a végrehajtás elkerülése érdekében, amelyet teljesített több hónapon át és elismervényt is kapott az átadott összegekről. Most, hirtelen meggondolta magát, nem fizet és előállt a vádjával.

A panaszban felsorolt súlyos szabálytalanságok, lejáratások, rendőri túlkapások, személyiségi jogaik megsértése és a nyugalma megzavarása miatt kéri vizsgálat elrendelését. Az ügyben nyolc napon belül, írásban panasszal élt a Fővárosi Főügyészségen, a *. Kerületi Rendőrkapitányságon és a *. Kerületi Ügyészségen.

2) A panaszos meghatalmazott képviselője 2016. május 18-án, postai úton az előző alpontban ismertetett beadványának kiegészítését terjesztette elő.

[...] bü számon 2014-ben indított büntetőeljárásban R. I. tett feljelentést, hogy unokája F. A. a megtakarított pénzét több alkalommal meg kívánta szerezni. Az eljárás végül 2016-ban, F. A. felelősségre vonását elkerülve, „jelentősen elkanyarodott az eredeti tárgytól”.

F. A. és F. A. J-né nagyértékben elkövetett lopás és csalás bűncselekmények elkövetésével megkárosították a panaszost és J. A-t. Ebben a nyomozati eljárásban, a tárgytól jelentősen eltérve, 2016-ban F. A., F. A. J-né megtámadták a panaszost és J. A-t, akik a Ptk. rendelkezéseinek megfelelően (ügyvédek, közjegyzők, bírósági végrehajtók bevonásával) több éve fennálló adósságokat törvényesen követelik vissza. A Ptk. szerint folyó adósság követelés alatt, több jogi személy, ügyvéd, közjegyző, végrehajtó és bíróság előtt az adósok a követelést elismerték, így a rendőrség által hamis vádakra épülő eljárás, a Btk. 373. § szerinti vádpontok nem állják meg a helyüket, ezért az előzetes letartóztatás és a házkutatás törvénytelen cselekedet volt a rendőrség részéről. Újabban kitalált Btk. 367. § zsarolási vádpont sem áll fenn, mivel az adósok a tartozásukat több okiratban elismerték, ennek megfelelően a bírósági végrehajtó a lakásuk elárverezését elkerülve, az általuk felkínált törlesztő részleteket F. A. J-né nyugdíjából havi rendszerességgel letiltotta. (Bizonyító okiratok vannak mindenre vonatkozóan.) Bíróságok, ügyvédek, közjegyzők, bírósági végrehajtók Ptk-ban rögzített jogi eljárásokat kérdőjelezi meg a nyomozást vezető D. X. E. r. hdgy. Úgy tűnik, F-ék az adósságuk visszafizetését kívánják elkerülni, amelyben furcsa, elgondolkodtató módon D. X. E. r. hdgy. segédkezik a számukra. Hallomásból tudja a meghatalmazott képviselő, hogy miután a *. Kerületi Rendőrkapitányság vezetőjénél panaszt tett, az ügyet elvették D. X. E. r. hdgy-tól. Ez egy kis remény arra, hogy tisztességes eljárás lesz várható egy új nyomozótól, viszont az eddigi eljárás miatti panaszát fenntartja.

Az ügyben egyértelműen nyomon követhető, hogy D. X. E. r. hdgy. vezette nyomozó hatóság nem folytatott nyomozást. F-ék által megvádolt személyek meghallgatását technikailag D. X. E. r. hdgy. megakadályozta, az idézésüket úgy postázta, hogy azt késve, a leghamarabb az idézés napját követően vehessék át. A postai értesítést követően az érintett személyek önként jelentkeztek meghallgatás végett és erre egy új időpontot, 2016. április 4. napját jelölte meg. Ezen a napon a panaszost a meghatalmazott képviselő vitte be az autójával Budapestre e célból, de meghallgatásukat D. X. E. r. hdgy. az elfoglaltságra hivatkozva új időpontként

2016. április 7-i napot jelölte meg. Valószínűsíthető, hogy a meghallgatás elhalasztása annak érdekében történt, hogy jelentést tehesen, hogy az idézett személyek másodsorra sem jelentek meg, ezért körözési és elfogatóparancsot tudjon szerezni. Nyomozás nélkül, F-ék egyoldalú meghallgatását és vádaskodásait követően, elfogultan házkutatási határozatot is szerzett 2016. április 5-ére D. X. E. r. hdgy. az akciójához, a Terrorelhárítási Központ (továbbiakban: TEK) segítségét is kérte, akik civil ruhában jelentek meg és a szabályzatuknak megfelelően jogszerűen jártak el. A TEK 10 óra 15 perctől 11 óra 50 percig volt jelen, átvizsgálták a lakást, terhelő bizonyítékokat nem találtak, majd azt követően levonultak a helyszínről.

D. X. E. r. hdgy. nem nyugodott bele a TEK eljárásába, megbilincselte a panaszost, majd elkezdte a magánakcióját és „kirabolni” az egész lakásukat, a tárgytól jelentősen eltérő vagyontárgyak lefoglalásával. Az eljárásra hatósági tanúként felkért *. rendőröknek nem engedte meg, hogy videofelvételt készítsenek. Az *. rendőrök azután kezdhettek csak videót készíteni, miután D. X. E. r. hdgy. telefonon a parancsnokától utasítást kapott, hogy köteles az *. rendőrök kérésének eleget tenni. Akciója alatt a panaszost az ügyvédje kereste, de nem engedte felvenni a telefonját. Többszöri kérésre a házkutatási határozatot nem mutatta fel, annak célját nem közölte, az ügyvédjét és családtagjait értesítését nem engedélyezte. D. X. E. r. hdgy. súlyosan megsértette a Be. 149. § (4) és (5) bekezdéseiben foglaltakat. A házkutatás alatt, a vádakra terhelő bizonyíték nem került elő. A lefoglalt vagyontárgyak mind személyes dolgok, így a magánéletüket súlyos sérelem érte. Milyen bizonyítékot jelenthet vajon az eljárásban a lefoglalásra került fizetési aprópénz eszköz, magyar nóta lemezek, több mint 5 éves valutalapú hitel papírjai, a meghatalmazott képviselő válóperének anyagai, saját tulajdonú számítógépe, laptopja, fényképezőgépe, a kapcsolatai levelezései, a lemezgyűjteménye, archivált családi, személyes ismerősei és kapcsolata fotói, VHS kazettái, saját használatú családi események archivált anyagai. A személyiségi jogait ezzel súlyosan megsértették, a magánéletében nincs joguk turkálni. A tiltakozására ócska érveléssel jöttek, hogy ezeket a panaszos is használhatta, ez kizárt dolog, mivel külön a saját tulajdonában is vannak ilyen tárgyak. Figyelemfelkeltő motívum is előfordult a foglalás folyamán, a panaszos szobájában F. A. ellen különböző büntetőeljárás folyik több rendőrkapitányságon, ezen jegyzőkönyveit meglátva D. X. E. r. hdgy. felszólította a részt vevő személyeket, hogy azokat azonnal tegyék el, ilyet nem foglal le és ezeket senki sem látta.

Amikor a meghatalmazott képviselő hazaért, látva a jogszerűtlen intézkedést, azonnal tiltakozott az eljárásuk ellen és követelte a bilincshasználat megszüntetését a panaszos vonatkozásában. D. X. E. r. hdgy. megfenyegette őt, hogy őt is bilincsbe veri, ne jogászcodjon neki, mert ő azt csinál, amit akar. Az *. rendőrök nyugtatták le a képviselőt, hogy hiába tiltakozik képes rá, hogy őt is előállítsa. A bilincselésre vonatkozó Rtv. 48. § összes pontját megszegte, mivel a felsorolt pontoknak megfelelően egyik eset sem állt fent. Megalázóan közszemlére, a járókelők részére jól látható helyen tartották a panaszost megbilincselve, lejáratva a jó hírnevüket a lakosság felé. Sikerült ezt elérnie, mivel az esetet követően az a pletyka járja, hogy két hullát talált náluk a rendőrség, amelyet a postásuk közölt pár napja vele. A jó hírnevüket, a lakókörnyezetükben súlyosan megcsorbították, az egész eljárás rendőri elfogultságot és túlkapásokat mutat. A panaszost megbilincselve azzal is megalázták, hogy a padlás átkutatása végett megbilincselve a pincéből a létrát két emeleten át vele hozatták fel.

D. X. E. r. hdgy. az akciójához rendőrkutyás vizsgálatot is igényelt, esetleges kábítószer felkutatása érdekében. A kutya az egész területet végig szimatolta, kábítószer nem talált. A

kutyát végigvezető rendőr a vizsgálatot követően saját anyagát a garázsba elrejtve a kutyát letesztelte, hogy a jó szimata igazolva legyen. A szer után nagy érdeklődést mutatott D. X. E. r. hdgy., ezért a meghatalmazott képviselő figyelmeztette őket, hogy reméli nem akarják ezt a tesztanyagot a lefoglalt tárgyakhoz rakni. A megjegyzését azért tette, mert a lefoglalt vagyontárgyakat zsákokba dobálták, azokat hatóságilag nem zárták le, így vitték ki azokat az autójukba. A lefoglalásról készített jegyzőkönyvet kérése ellenére nem mutatták meg, aláírásra nem kérték el. Pár nap múltán személyesen a kapitányságon másolatot kért róla, de D. X. E. r. hdgy. a kérését megtagadta.

3) A panaszos meghatalmazott képviselője postai úton, 2016. június 10-én ismételtlen kiegészítéssel élt, amelyhez csatolta az eljárási pozícióját igazoló meghatalmazást. Figyelemmel arra, hogy a beadvány új, eddig még nem ismertetett információt, sérelmet nem tartalmaz, így annak teljes terjedelmű ismertetésétől a Testület eltekint.

4) A panaszos meghatalmazott képviselője 2016. szeptember 7-én élt a panaszbeadvány kiegészítésével, amelyben sérelmezi, hogy a panaszos őrizetbevételét rendelték el.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a Budapesti Rendőr-főkapitányság (továbbiakban: BRFK) *. Kerületi Rendőrkapitánysághoz. A rendelkezésre bocsátott iratok alapján az alábbiak állapíthatók meg.

1) A kapitányságvezető 2016. május 12-én kelt átiratában az alábbiakról tájékoztatta a Testületet.

A kapitányságon jelenleg [...] bü számon büntetőeljárás van folyamatban a panaszos és J. A. ellen, akik a rendelkezésre álló adatok szerint megalapozottan gyanúsíthatók azzal, hogy egy olyan hamis közjegyzői okiratot készítettek, amelynek tartalma szerint F. A. tartozik nekik 7 millió forinttal. A gyanúsítottak fenyegetéssel rávették F. A-t, hogy a [...] lévő Erste Bankban nyújtson be hamis közjegyzői okiratot. A hamis iraton F. A. nagyapja (R. I.) szerepel kezesként, amely alapján az elkövetők végrehajtást kezdeményeztek a dr. M. és társai végrehajtó irodánál.

Továbbá a panaszos és J. A. megalapozottan gyanúsíthatók azzal, hogy 2014. szeptember 24-én, a [...] szám alatti lakásban megfenyegették F. A. édesanyját (F. J. A-nét) és arra kényszerítették, hogy fia tartozását ismerje el. A fenyegetések hatására F. J. A-né összesen 3.200.000 Ft tartozást elismert, amelyet követően a gyanúsítottak további zaklatásának, fenyegetésének hatására havi rendszerességgel különböző összegű készpénzt adott át a részükre.

A fenti cselekmények alkalmasak a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (továbbiakban: Btk.) 373. § (1) bekezdésbe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő nagyobb kárt okozó csalás büntett kísérletének, a 367. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő zsarolás büntettének, valamint a 342. § (1) bekezdés a) pontjába és b) pontjába ütköző és aszerint minősülő közokirat-hamisítás büntettének megállapítására.

A meghatalmazott képviselővel szemben 2016. április 5-én rendőri intézkedés nem történt. Vele szemben kényszerítő eszköz alkalmazására nem került sor. A panaszban sérelmezett rendőri intézkedéseket a panaszossal szemben fogantatosították.

Az ügy előadója, a házkutatást végző D. X. E. r. hdgy. jelentésében foglaltak szerint a házkutatás végrehajtása közben jelent meg a meghatalmazott képviselő, majd a hatóság jelen lévő tagjaival kiabálni kezdett, továbbá közölte, hogy fizikailag is megakadályozta a rendőri intézkedést. Ezt követően a hatóság jelen volt tagjai, az É. Rendőrkapitányságra történő előállítását helyezték kilátásba arra az esetre, amennyiben tovább akadályozza az intézkedésüket. A jelentésben foglaltak szerint bilincselés kilátásba helyezéséről a panaszos esetében, a meghatalmazott képviselő vonatkozásában nem volt szó.

A kapitányságvezető tájékoztatta a Testületet, hogy mivel a hatóságuk rendelkezésére álló adatok – F. A. tanúkihallgatási jegyzőkönyvei – alapján megalapozottan tartani lehet attól, hogy a házkutatás elszenvetője (panaszos) fegyvert tart magánál vagy a lakásán, ezért a házkutatás fogantatosítása előtt a TEK munkatársai a panaszost a házkutatás helyszínén elfogták és vele szemben kényszerítő eszközt alkalmaztak, a kezeit megbilincseltek.

2) A Testület ismételt megkeresésében foglalt kérdésekre a kapitányságvezető 2016. július 11-én kelt átiratában az alábbi válaszokat adta.

A helyszínen megtartott házkutatás során az intézkedés alá vont panaszos gyanúsított a mobiltelefonját nem használhatta, mivel az elfogásától, 2016. április 5-én 10 órától őrizetben volt. A mobiltelefon használatának a korlátozása a gyanú tárgyát képező cselekmények súlya miatt is – a rendelkezésre álló adatok szerint a házkutatás helyén fegyver illetve kábítószer volt található – indokolt volt, továbbá a panaszos, mint gyanúsított a mobiltelefon használatával az eljárási cselekmény és a nyomozás lefolytatását veszélyeztethette volna.

Az ügyben keletkezett [...] bü. számú feljegyzés szerint S. M. c. r. tzls. felvette a kapcsolatot a C. Ügyvédi Iroda ügyvédjével, aki tájékoztatta, hogy a panaszosnál házkutatás fogantatosítására került sor. A közlést az ügyvéd tudomásul vette azzal, hogy egyéb elfoglaltságára tekintettel nem jelenik meg a házkutatáson, azonban kérte a részére a nyomozati cselekménnyel kapcsolatos határozat telefax útján történő továbbítását.

Mivel megalapozottan feltehető volt, hogy a házkutatás elszenvetője (panaszos) fegyvert tart magánál vagy a lakásán, ezért a házkutatás fogantatosítása előtt a TEK megkeresésre került a gyanúsított panaszos elfogása érdekében. A TEK munkatársai a panaszost a házkutatás helyszínén elfogták és vele szemben kényszerítő eszközt alkalmaztak, kezeit megbilincseltek. A fenti körülmények miatt nem volt megítélhető, hogy a panaszos elfogására milyen módon kerüljön sor, azt a TEK munkatársai szakszerűen hajtották végre. Az elfogás, majd az azt követő házkutatás során jelen volt a BRFK *. Kerületi Rendőrkapitányság négy nyomozója, a BRFK Bűnügyi Technikai Osztály kábítószer kereső kutyás nyomozója, az É. Rendőrkapitányság két biztosító járőre, valamint az elfogás során a TEK munkatársai.

A panaszos édesapja a házkutatás végrehajtása közben jelent meg, majd a hatóság jelen lévő tagjaival kiabálni kezdett, továbbá közölte, hogy fizikailag is megakadályozza a rendőri intézkedést. Ezt követően a hatóság jelen volt tagjai az *. Rendőrkapitányságra történő előállítását helyezték kilátásba a panaszos édesapjának arra az esetre, amennyiben tovább

akadályozza az intézkedésüket. A panaszos édesapjával szemben nem alkalmaztak kényszerítő eszközöket.

3) A rendőrség mellékelte a házkutatás és lefoglalásról szóló 2016. április 5-én, 12 óra 30 perc és 18 óra 30 perc között rögzített jegyzőkönyvet, amelynek tételes ismertetésétől a Testület eltekint egyrészt a folyamatban lévő büntetőeljárás érdekére, másrészt a panaszeljárás szempontjából a tartalom irreleváns volta miatt.

4) A rendőrség mellékelte a panaszossal szembeni előállítás végrehajtásáról, kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló jelentést.

A panaszossal szemben a rendőri intézkedést a TEK kezdte meg, 2016. április 5-én, 10 óra 15 perckor, amely során az Rtv. 29. § (1) bekezdés 1) pontja alapján igazoltatták, az Rtv. 33. § (2) bekezdés b) pontja alapján előállították (bűncselekmény elkövetésével gyanúsított személyként), az Rtv. 31. § (1) bekezdése alapján átvizsgálták, végezetül pedig az Rtv. 48. § b) és c) pontjai alapján (támadás megakadályozása, szökés megakadályozása) bilincset alkalmaztak vele szemben. A kényszerítő eszköz alkalmazására előzetes figyelmeztetés történt. A panaszos a bilincset 2016. április 5-én 10 óra 15 perctől 11 óra 50 percig viselte, a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 41. § (4) bekezdés b) pontja, (7) bekezdés szerint a kezek hátrabilincselésével, álló testhelyzetben, mivel a panaszos szökésének, ellenszegülésének megelőzése azt szükségessé tette.

A rendőri intézkedés során a panaszos sérülést nem szenvedett, anyagi kár nem keletkezett.

Az Rtv. 18. § (1) bekezdés értelmében hozzátartozója/ képviselője kiértesítését nem kérte.

Az intézkedés alapjául szolgáló esemény rövid leírása szerint 2016. április 5-én, 9 órakor K. I. r. alezredes főosztályvezető-helyettes utasítására jelent meg az intézkedő rendőr a BRFK. *. Kerületi Rendőrkapitányság, Bűnügyi Osztály felkérése alapján [...]. szám alatti helyen, mivel feltételezhetően a fenti címen tartózkodik a panaszos. A panaszossal szemben a BRFK *. Kerületi Rendőrkapitányság nyomozást folytat.

Megérkezésükkor a ház előtt tartózkodott a panaszos, így a „Törvény nevében!” szavak előrebocsátásával felszólította őt a rendőr, hogy vesse alá magát a rendőri intézkedésnek. A panaszos a rendőri felszólításnak eleget téve, kezeit álló testhelyzetben hátrabilincselte a vele szemben intézkedő rendőr. Ezt követően az épületet személyre vizsgálta át. A bilincselést követően a panaszoson részleges ruházatátvizsgálást hajtott végre. A rendőri intézkedés alatt a rendőr és kollégái civil ruházatot és nyakukban jól látható rendőri igazolványt viseltek. A panaszost dr. V. A. mentőorvos 11 óra 30 perc és 11 óra 40 perc között megvizsgálta és róla egészségügyi dokumentációs esetlapot állított ki és úgy nyilatkozott, hogy az előállítás során sérülése nem keletkezett.

A panaszost sérülés-és panaszmentesen, továbbá a helyszínen eredetben átadták 11 óra 50 perckor a BRFK *. Kerületi Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály, Gazdaságvédelmi Alosztály munkatársának D. X. E. r. hdgy-nak. A panaszos őrzésében a BRFK *. Kerületi Rendőrkapitányság KMB Osztályán szolgálatot teljesítő E. Zs. r. törm. segédkezetett.

A panaszos az intézkedés során sérülést nem szenvedett, az intézkedéssel szemben panasszal nem élt.

A panaszos részére az Rtv. 33. § (4) bekezdés alapján az előállítás idejéről szóló igazolást és az előállítás okáról szóló tájékoztató még nem került kiadásra. Az előállító helyiségben történő elhelyezéssel kapcsolatban a 19/1995. (XII. 13.) BM rendelet 2. § (8) – (9) bekezdések, a 19/1996. (VIII. 23.) ORFK utasítás 36/A. § alapján a jogairól és kötelezettségeiről szóló írásos tájékoztatást megkapta.

A panaszost további intézkedés végett 11 óra 50 perckor adta át a TEK a BRFK *. Kerületi Rendőrkapitányságnak.

5) Az előállítás végrehajtásáról/ kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló parancsnoki vélemény és kivizsgálás jogszerűnek, szakszerűnek és arányosnak minősítette a panasszal szemben, az Rtv. 29. § (1) bekezdés 1) pontja alapján végrehajtott igazoltatást, az Rtv. 33. § (2) bekezdés b) pont szerinti előállítást, az Rtv. 31. § (1) bekezdés szerinti átvizsgálást és az Rtv. 48. § b) és c) pontok alapján történő bilincselést.

6) D. X. E. r. hdgy. 2016. május 12-én kelt, a Testület megkeresésére elkészített jelentésében előadta, hogy a panasszal szemben a Btk. 373. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő nagyobb kárt okozó csalás bűntett kísérletének elkövetése, a Btk. 367. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő zsarolás bűntett elkövetése és a Btk. 342. § (1) bekezdés a) pontjába és b) pontjába ütköző és aszerint is minősülő közokirat-hamisítás bűntett elkövetése miatt a panaszos és J. A. ellen eljárás van folyamatban. Továbbá a Btk. 176. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő kábítószer-kereskedelem bűntett elkövetése miatt eljárás van folyamatban J. A. ellen.

L. K. c. r. őrnagy a Gazdaságvédelmi Alosztály vezetőjének az utasítása alapján jelentette, hogy 2016. április 5-én tartott, 12 óra 30 perctől megkezdett házkutatás és lefoglalás alkalmával, a panaszos házánál jelent meg a késő délutáni órákban a kényszerintézkedés alá vont panaszos meghatalmazott képviselője, aki a panaszos édesapja. A meghatalmazott képviselő félig a földúton volt, félig a ház előtt állt meg és miután kiszállt az autójából ordibálni kezdett a rendőrökkel. A helyszínen jelen volt a BRFK *. Kerületi Rendőrkapitányság részéről négy fő, jelen volt egy fő kábítószerkutyás szolgálatot ellátó hivatásos állományú tag, az *. Rendőrkapitányság részéről két járőr a helyszín biztosítása céljából.

A panaszos meghatalmazott képviselőjét a két járőr tájékoztatta, hogy amennyiben akadályozza a kényszerintézkedés végrehajtását, amelyben ő nem eljárással érintett személy, úgy élő kell állítsák az *. Rendőrkapitányságra. A meghatalmazott képviselő nehezen akarta ezt tudomásul venni, de a járőrök és a *. Kerületi Rendőrkapitányság nyomozóinak tájékoztatása a házkutatás és a lefoglalás menetének elmagyarázása és indokolása alapján a meghatalmazott képviselő megértette a kényszerintézkedés foganatosításának szükségességét sok idő eltelte után, amellyel feltartotta az intézkedést. A helyszínen nem hangzott el olyan mondat, hogy „meg lesz bilincselve”, ha akadályozza a rendőrök munkáját, csak az előállítás lehetőségét helyezték kilátásba a számára a hatóság jelen lévő tagjai, mivel a meghatalmazott képviselő nemcsak ordibált a helyszínen, hanem kilátásba helyezte azt, hogy fizikailag is

megakadályozhatja a rendőrök tevékenységét. A fentiek ellenére a házkutatást és a lefoglalást a rendőrség foganatosítani tudta.

7) A rendőrség mellékelte a 2016. április 5-én kelt feljegyzést, amelyet S. M. c. r. tzls. rögzített, amely szerint felvette a kapcsolatot a C. Ügyvédi Irodában dolgozó ügyvéddel, akit arról tájékoztatót, hogy a mai napon a panaszosnál, mint védencénél házkutatás foganatosítására kerül sor. Az ügyvéd a közlést tudomásul vette és közölte, hogy egyéb elfoglaltságára tekintettel nem fog megjelenni, azonban [...] telefax számon a nyomozati cselekményről elkészült határozat továbbítását kérte; továbbá elmondta, hogy a további nyomozati cselekményekről a [...] és a [...] mobiltelefonszámon várja az értesítéseket.

III.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rtv. és Szolgálati Szabályzat rendelkezéseire – a panaszos kifogásaival összefüggésben az alábbi megállapításra jutott.

1) A Testület a panaszbeadványban foglaltak kapcsán elsőként azt értékelte, hogy a hatásköri szabályai a sérelmezett események vizsgálatát mennyiben teszik lehetővé.

A panaszos képviselőjében, a meghatalmazott képviselő több a rendőrség által, büntetőeljárás során foganatosított cselekményt kifogásolt. Elsősorban álláspontja szerint a panaszos nem követte el a terhére rótt cselekményt, amely miatt vele szemben a rendőrségen büntetőeljárás indult. Másodsorban a rendőrség által végrehajtott házkutatás és lefoglalás nem felelt meg a jogszabályokban meghatározottaknak. Harmadsorban pedig a nyomozás során a rendőrség a tanúkihallgatások során mulasztást valósított meg. Végezetül sérelmezte a panaszos őrizetbe vételét.

A Testület hatáskörével kapcsolatban hivatkozik az Rtv. 92. § (1) bekezdésére, amely szerint azon rendőri intézkedéseket és mulasztásokat vizsgálhatja, amelyek az Rtv. IV., V., VI. fejezetek alkalmazásával összefüggésben merülnek fel. Ennek megfelelően a Testületnek

- a rendőri tevékenység általános elveinek és szabályainak érvényesülése (különösen: intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség, etc.),
- a rendőri intézkedések vagy azok elmulasztása (különösen: igazoltatás, ruházat- csomagjarmű-átvizsgálás, elfogás, előállítás, közlekedésrendészeti intézkedés, etc.)
- kényszerítő eszközök törvényes alkalmazása (különösen: testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, lőfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegoszlatás, etc.), tekintetében van hatásköre eljárni és az adott intézkedést, cselekményt, vagy mulasztást vizsgálni abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

A Testület hatásköre vizsgálatánál, az Rtv. fentebb idézett rendelkezései mellett figyelemmel volt a legfőbb ügyész helyettesének NF.8380/2010/8-I. sz. alatti, 2010. október 7-én kelt, a testületi hatáskör kérdésében írt levelére, amely szerint a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (továbbiakban: Be.) 196. §-a szerint panasz „célja a nyomozás során a hatékony jogorvoslat lehetőségének biztosítása a nyomozó hatóság vagy az ügyész határozatába (Be. 169. §) nem foglalt döntésével, intézkedésével (pl. gyanúsítás közlése) szemben, vagy az intézkedés elmulasztása miatt. A panaszt a büntetőeljárás szabályai szerint kell elbírálni”.

Ezért a legfőbb ügyész helyettes a Be. 60. §-ának (1) bekezdésében és a 77. §-ának (2) bekezdésében írt, a büntetőeljárás során végzett eljárási cselekmények általános alapelvei mellett is úgy véli, a Be. 196. §-ában foglalt panasz a büntetőeljárás törvényben szabályozott intézkedés alkalmazásának elrendelése, vagy az intézkedésről való döntés elmulasztása miatti jogsérelem esetén terjeszthető elő. A tanúk meg nem hallgatásával kapcsolatban a Be. a bizonyítványi indítvány előterjesztése útján nyújt jogorvoslati lehetőséget.

Az Rtv. IV., V., VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértésével, intézkedéssel vagy annak elmulasztásával, illetve a kényszerítő eszköz alkalmazásával összefüggő jogsérelem elbírálása – függetlenül attól, hogy milyen eljárásban kerül rá sor – az Rtv. 92 – 93/B. §§-ok tekintendők irányadónak, amennyiben a sérelem tárgya a rendőr magatartása, az intézkedés kiválasztásának és foganatosításának a módja.

Az ügyész tehát a nyomozó hatóság által foganatosított (vagy elmulasztott) eljárási cselekmény megalapozottságát, a büntetőeljárás törvénynek megfelelő voltát vizsgálhatja, abban azonban nem foglalhat állást, hogy a végrehajtás módja az Rtv. rendelkezéseinek megfelelt-e.

A fentebbi rendelkezésekre tekintettel a Testület nem vizsgálhatja meg azt, hogy a panaszos valóban elkövette-e a terhére rótt cselekményt, amely alapján vele szemben eljárás indult, így nem foglalhat állást a panaszos bűnösségének kérdésében. A gyanúsítással szemben a Be. 195. § (1) bekezdése biztosítja a jogorvoslati lehetőséget a gyanúsítással szembeni panasz jogintézménye útján.

A büntetőeljárás során kifogásolt intézkedések (házkutató, lefoglalás, őrizetbevétel) és az intézkedés elmulasztására vonatkozó sérelmek orvoslására is a Be. megfelelő jogorvoslati lehetőséget biztosít a 196. § (1) bekezdésében, amely értelmében az, akinek az ügyész vagy a nyomozó hatóság intézkedése vagy intézkedésének elmulasztása a jogait vagy érdekeit közvetlenül sérti, az a tudomásszerzéstől számított nyolc napon belül panasszal élhet azzal szemben. Figyelemmel arra, hogy jelen hivatkozott jogszabályhely megfelelő jogorvoslati utat biztosít a felsoroltak orvoslására, így a Testület ezen kifogások kapcsán is hatáskörének a hiányát állapította meg.

A fentiekben ismertetett szabályokra tekintettel a Testület hatáskörének hiányában nem vizsgálhatta meg azt, hogy a panaszos valóban megvalósított-e bűncselekményt, avagy sem; továbbá nem vizsgálhatta meg a házkutatást, a lefoglalást és bizonyos személyek tanúkénti meghallgatására vonatkozó panaszosi kifogásokat sem.

IV.

A Testület eljárásában azonban megvizsgálhatta a panaszos bilincselését és a mobiltelefonhasználat korlátozását. Végezetül pedig azt, hogy a rendőri intézkedés vajon sérthette-e a panaszos jó hírnévhez fűződő alapvető jogát annak kapcsán, hogy a vele szemben végrehajtott intézkedést többen láthatták.

A vizsgálat során a Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedés érintette a panaszos Magyarország Alaptörvénye Szabadság és Felelősség fejezete II. cikkében szabályozott emberi méltóságához való alapvető jogát, a VI. cikkében foglalt jó hírnévhez

való jogát, illetve a XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát az alábbiak szerint.

1) A Testület elsőként a panaszos bilincselését vizsgálta meg.

A rendőrség tájékoztatása szerint a panaszossal szemben bilincset az Rtv. 48. § b) és c) pontjai alapján, arra irányuló figyelmeztetést követően, 2016. április 5-én 10 óra 15 perctől 11 óra 50 percig, a Szolgálati Szabályzat 41. § (4) bekezdés b) pontja, (7) bekezdés szerint a kezek hátrabilincselésével, álló testhelyzetben alkalmaztak. A rendőrség indokolása szerint a panaszos bilincselésére azért volt szükség, mivel a panaszos szökésének, ellenszegülésének megelőzése azt szükségessé tette. A BRFK *. Kerületi Rendőrkapitányságának vezetője átiratában a bilincselés indokaként azt adta elő, hogy hatóságuk rendelkezésére álló adatok – F. A. tanúkihallgatási jegyzőkönyvei – alapján megalapozottan tartani lehetett attól, hogy a házkutatás elszennvedője (panaszos) fegyvert tart magánál vagy a lakásán, ezért a házkutatás foganatosítása előtt a Terrorelhárítási Központ munkatársai a panaszost a házkutatás helyszínén elfogták és vele szemben kényszerítő eszközt alkalmaztak, nevezetesen megbilincseltek. Továbbá a rendőrségi dokumentációkból kiemelendő, hogy a házkutatás foganatosítását megelőzően, ahogyan a rendőrök a helyszínre érkeztek a panaszos az ingatlan udvarán tartózkodott, őt a „Törvény nevében!” szavak előrebocsátásával felszólította őt a rendőr, hogy vesse alá magát a rendőri intézkedésnek, amelynek a panaszos eleget, majd a kezeit hátra helyzetben, álló testhelyzetben a vele szemben intézkedő megbilincselte.

Az Rtv. 16. §-ának (1) bekezdése rögzíti, hogy a rendőr kényszerítő eszközt csak a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén, az arányosság elvének figyelembe vételével alkalmazhat úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet az intézkedés alá vontnak. Nincs helye a kényszerítő eszköz további alkalmazásának, ha az ellenszegülés megtört, és a rendőri intézkedés eredményessége enélkül is biztosítható.

Az Rtv. 48. §-a úgy rendelkezik, hogy a rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy

- a) önkárosításának megakadályozására,
- b) támadásának megakadályozására,
- c) szökésének megakadályozására,
- d) ellenszegülésének megtörésére.

A fentieket a Szolgálati Szabályzat 41. §-a tovább finomítja:

41. § (1) „Bilincs alkalmazása, az Rtv. 48. §-ában meghatározott esetekben különösen azzal szemben indokolt,

- a) aki erőszakos, garázda magatartást tanúsít, és ennek abbahagyására testi kényszerrel nem készíthető,
- b) aki az intézkedő rendőrt, annak segítőjét, valamint az intézkedésben közreműködőt megtámadja,
- c) akinek az elfogására bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja miatt került sor, és szökése bilincs alkalmazása nélkül nem akadályozható meg,
- d) akinek a jogszerű intézkedéssel szembeni ellenszegülése testi kényszerrel nem törhető meg,
- e) aki önkárosító magatartást tanúsít vagy ilyen magatartás tanúsításával fenyeget,
- f) akinek fogvatartása során kísérését rendelték el, és a kísért személy veszélyessége azt indokolja, vagy

g) akit egyedül intézkedő rendőr állít elő.”

A Szolgálati Szabályzat 39. § (2) bekezdése szerint az intézkedés alá vont személy magatartása szempontjából a rendőr az alábbiak szerint tesz különbséget:

a) passzív ellenszegülést tanúsító személy, aki a rendőri intézkedés során a számára jogszerűen adott rendőri utasításokat nem hajtja végre, de tevőleges ellenszegülést nem mutat,

b) aktív ellenszegülést tanúsító személy, aki nem veti magát alá a jogszerű rendőri intézkedésnek, magatartásával fizikai erő kifejtés útján is igyekszik azt megakadályozni,

c) támadó magatartást tanúsító személy, aki az intézkedő rendőrré, valamint a támogatására vagy védelmére kelt személyre rátámad.

A (3) bekezdés szerint pedig a kényszerítő eszköz alkalmazását jól hallható, közérthető és határozott módon a következő sorrendben meg kell előznie:

a) a jogellenes magatartás abbahagyására való felszólításnak, „a törvény nevében” szavak előrebocsátásával, valamint

b) a figyelmeztetésnek, hogy kényszerítő eszköz alkalmazása következik.

A Szolgálati Szabályzat 41. §-ának (6) bekezdés a) pontja szerint a bilincselés módját az intézkedő rendőr az adott körülmények között a legcélrányosabban választja meg azzal, hogy a kezek hátra bilincselése akkor célszerű, ha a bilincs alkalmazására testi kényszer útján kerül sor, vagy alapos okkal tartani lehet rendőr elleni támadástól, valamint szökéstől. A (7) bekezdés szerint a rendőr az intézkedés alá vont személyt fekvő helyzetben, falnak vagy más tárgynak nyomva megbilincselheti, ha azt a személy aktív ellenszegülése, támadása, erőszakos magatartásra vagy ezek kialakulásának megelőzése szükségessé teszi.

A Testület által kialakított történeti tényállás szerint a panaszossal szemben a bilincset még a házkutatás tényleges foganatosítása előtt, esetleges támadásának és szökésének megakadályozására tekintettel, bármiféle előzmény nélkül, mintegy megelőzőképpen alkalmazták. A rendőrség is a megelőzési jelleget a Testület rendelkezésére bocsátott dokumentumaiban *expressis verbis* megjelölte. A rendőrök nem adtak elő olyan körülményt, amelyből arra következtethettek volna közvetlenül, hogy a panaszos szökni vagy támadni próbál; épp ellenkezőleg a panaszossal szemben intézkedő rendőr az előállítás és kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló jelentésében kifejezte, hogy az intézkedés elején a panaszos együttműködő magatartást tanúsított, eleget tett a rendőri utasításoknak, vagyis aktívan közreműködött a rendőrség által végrehajtandó cselekmények sikeres elvégzésében. Ha még a Testület el is fogadná a fegyverre vonatkozó kapitánysági értesülést, akkor is, miután meggyőződtek arról, hogy nincs fegyver az ingatlanban, illetve a panaszosnál a ruházata vizsgálat foganatosítását követően, a panaszos bilincselésétől el kellett volna tekinteni. (Mégis ennek ellenére 10 óra 15 perctől 11 óra 50 percig bilincsben tartották a panaszost.) Ezt a tényt súlyosítja, hogy elsődlegesen nem fegyvert kerestek, hanem személyre kutatták át az ingatlant, így valószínűleg a rendőrök nem kívántak eltekinteni a bilincs alkalmazásától. A bilincselést a Testület álláspontja szerint a panaszossal szembeni bűncselekményi gyanú természete sem támaszthatta alá, hiszen vagyon elleni bűncselekmény elkövetése miatt indult vele szemben eljárás; fegyveres elkövetésről nem volt szó.

A Testület a fentebb kifejtettek tekintettel nem tudta elfogadni a bilincselés indokaként a rendőrség által előadottakat, hiszen a panaszos nem tanúsított olyan magatartást, amely megalapozhatta volna a vele szembeni kényszerítő eszköz alkalmazást; amennyiben pedig a fegyver léteire vonatkozó gyanút a rendőrség kizárta volna rövid úton a helyszínen, akkor a

bilincseléstől mindenféleképpen el kellett volna tekintetni, hiszen annak fenntartása nem volt szükségszerű, indokolt, arányos. A Testület már több állásfoglalásában is jelezte, hogy a bilincselés indokaként elsődlegesen hivatkozott megelőzési jelleg a jelenlegi jogszabályi környezetben nem található meg. A bilincselés alapjaként konkrét cselekményt, cselekménysorozatot kell megjelölni, amely közvetlenül összefüggést mutat a bilincs alkalmazásával. A távoli veszélyhelyzet lehetősége nem szolgálhatja a bilincs, mintegy automatikus alkalmazását, hiszen ezzel az arányosság és fokozatosság elvek tartalma üresedik ki, sérül. Figyelemmel tehát arra, hogy a rendőrség a bilincshasználat során nem tartotta be az arányosság, fokozatosság elvét, a bilincs jelen ügy kapcsán nem volt indokolt és szükségszerű, nem volt meg a kellő jogszabályi felhatalmazás annak alkalmazására, **így a Testület csak úgy határozhatott, hogy a panaszos emberi méltóságához fűződő alapvető joga súlyosan sérült.**

2) A panaszos sérelmezte, hogy a házkutatás során, miután megbilincselték, nem engedték neki, hogy beszéljen az ügyvédjével, indokolatlanul korlátozták őt a mobiltelefonhasználatában.

A rendőrség tájékoztatása szerint a házkutatás során az intézkedés alá vont panaszos, mint gyanúsított a mobiltelefonját nem használhatta, mivel az elfogásától, 2016. április 5-én 10 órától őrizetben volt. A mobiltelefon használatának a korlátozása a gyanú tárgyát képező cselekmények súlya miatt is – a rendelkezésre álló adatok szerint a házkutatás helyén fegyver illetve kábítószer volt található – indokolt volt, továbbá a panaszos, mint gyanúsított a mobiltelefon használatával az eljárási cselekmény és a nyomozás lefolytatását veszélyeztethette volna. A rendőrség a nyomozati cselekményről, annak végrehajtására megelőzően tájékoztatta a panaszos jogi képviselőjét, aki tájékoztatást kért és a cselekmény során keletkezett iratok telefax útján, a részére történő megküldését.

Az Rtv. 17. § (1) bekezdése szerint a rendőrség a feladatának ellátása során a testi épséghez, a személyes szabadsághoz, a magánlakás, a magánítók és a levéltitok sérthetlenségéhez, a személyes adatokhoz, valamint a tulajdonhoz fűződő jogokat a törvényben foglaltak szerint korlátozhatja.

Az Rtv. 13. § (3) bekezdése értelmében, ha a rendőrt az intézkedés megtételében tárgy akadályozza, azt eltávolíthatja, vagy az akadályt más módon elháríthatja, az ezzel okozott kárért a rendőrségnek az intézkedés alapjául szolgáló cselekményben vétlen károsult kártalanítania kell.

Az Rtv. 18. § (1) bekezdése szerint a fogvatartott részére biztosítani kell azt a lehetőséget, hogy egy hozzátartozóját vagy más személyt értesítsen, feltéve, hogy ez nem veszélyezteti az intézkedés célját. Ha a fogvatartott nincs abban a helyzetben, hogy e jogaival élhessen, az értesítési kötelezettséget a rendőrséget terheli.

A Testület a mobiltelefonokkal kapcsolatos rendőrségi gyakorlatot az Rtv. 13. és 17. §-ának összeolvasása alapján a következőképpen értékeli. Olyan esetekben, amikor a rendőri intézkedés célját veszélyezteti, ha az intézkedés alá vont személy mobiltelefonon ellenőrizetlenül lép kapcsolatba valakivel (pl. nem zárható ki, hogy bűntársát értesíti a gyanú szerint tetten ért elkövető), úgy az Rtv. 13. § (3) bekezdése kellő jogalapot biztosít a rendőrnek a telefon (mint az intézkedés eredményes végrehajtását akadályozó tárgy)

elvétele, illetve a telefonálás korlátozására. Ha ilyen körülmény az adott helyzetben nem áll fent, úgy a mobiltelefon használata korlátozásának nincsen jogalapja. Ilyen esetekben semmi nem zárja ki, hogy a hozzátartozót vagy más személyt az előállított személy a saját mobiltelefonján értesítse, hiszen e jog főszabály szerint az érintettet illeti meg, és az értesítés csak akkor rendőri feladat, ha a fogvatartott valamilyen okból nincsen abban a helyzetben, hogy értesítési jogával éljen.

A panaszos a házkutatás végrehajtása során, elfogását követően őrizetben volt. A rendőrségnek olyan információk voltak a birtokában, amelyekből arra következtettek, hogy a panaszosnál vagy a lakásában fegyvert és/vagy kábítószeret tart. A nyomozati érdekre tekintettel, a nyomozati cselekmény eredményes végrehajtása érdekében korlátozták a mobiltelefon használatában. A Testület a rendőrség tényelődását elfogadta a mobiltelefon használat korlátozásának indokaként, hiszen jelen esetben a nyomozati érdek előnyt élvezett a panaszos egyéni alapjogával szemben, így a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető joga nem sérült, hiszen a jogkorlátozás jogszerű volt. A panaszos jogainak védelme érdekében és az arányosság elvére is tekintettel a rendőrség a panaszos jogi képviselőjét még a házkutatás végrehajtása előtt arról értesítette, majd amikor az ügyvéd közölte, hogy azon nem tud részt venni, akkor ígéretet tettek a részére, hogy minden releváns információt a rendelkezésére bocsátanak.

A Testület álláspontja szerint nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való alapvető joga, hiszen a rendőrség kellő jogszabályi felhatalmazás birtokában korlátozta a panaszost a mobiltelefonjának a használatában.

3) Végezetül a panaszos kifogásolta, hogy a rendőrök az intézkedésüket szándékoltan oly módon hajtották végre, hogy azt több ember láthassa és a lakókörnyezetükben rossz híreket keltsék. Többen látták a panaszos megbilincselve. A panaszos meghatalmazott képviselője előadta, hogy a házkutatást követően a postástól értesült arról, hogy állítólag náluk két hullát találtak a rendőrök.

A rendőrség tényelődása szerint a házkutatás során csak a panaszos édesapja jelent meg a helyszínen, egyéb érdemi információt nem hoztak a Testület tudomására.

Továbbá az előállítás végrehajtásáról, kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló jelentés annyit tartalmaz, hogy a panaszos az Rtv. 18. §-a szerint nem kívánta hozzátartozójának vagy más személynek az értesítését.

Tekintettel az Rtv. 15. §-ának (1) bekezdésére, amely szerint a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával.

A Testület gyakorlatában rendszeresen előfordulnak olyan ügyek, amelyekben a rendőri intézkedés nyilvános helyen, alkalomadtán szomszédok, vagy munkatársak szeme láttára zajlik. A Testület rendszerint abból indul ki hasonló esetekben, hogy a nyilvánosság bizonyos mértékig elkerülhetetlenül a rendőri intézkedések velejárója.

Jelen esetben a Testület nem tudott egy olyan történeti tényállást megállapítani, amely alapján érdemben megvizsgálhatta volna a panaszos kifogását, hiszen csekély számú információ állt a

rendelkezésre, amelyek nem tettek lehetővé számára, hogy kellő bizonyossággal rekonstruálhassa a történeti tényállást. **Erre figyelemmel a panaszos jó hírnévhez fűződő alapvető jogának a sérelme nem megállapítható.**

V.

A Testület a lefolytatott vizsgálatában megállapította, hogy a rendőrség kellő jogszabályi felhatalmazás nélkül, aránytalanul alkalmazott a panaszossal szemben az Rtv. 48. § b) és c) pontjai alapján bilincset, így sérült a panaszos emberi méltósághoz fűződő alapvető joga. A mobiltelefon használat korlátozását a Testület jogszerűnek minősítette, hiszen véleménye szerint kellő joggal korlátozta a rendőrség a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát. Végezetül a panaszos jó hírnévhez fűződő alapvető jogának a sérelme a Testület álláspontja szerint nem megállapítható, figyelemmel arra, hogy a Testület a birtokában lévő csekély számú bizonyítékra figyelemmel nem tudta kellő bizonyossággal rekonstruálni a történeti tényállást.

VI.

A Testület álláspontja szerint a jogsérelem mértéke eléri azt a szintet, amely indokoltá teszi, hogy a Testület állásfoglalását megküldje az országos rendőrfőkapitánynak, ezért döntését a rendelkező részben foglaltak szerint alakította ki.

Budapest, 2016. szeptember 15.

Dr. Lukács Tamás
elnök, előadó testületi tag

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Cservák Csaba
testületi tag